

Međutim, Polifilova pretpostavka je da uprkos čitavom radu filozofskog trošenja i dalje ostaje mogućim da se vrati etimološki prvobitnom čulnom smislu reči. Dato je po Polifilu moguće upravo preko metafizičkog, iako to Polifil ne vidi, pojma simbola, jer su reči poput boga, aspoluta itd. samo simboli koji i dalje čuvaju vezu sa onim simbolizovanim. Odakle je po Polifilu moguće prevesti nazad na čulno-materijalno bogastvo prvobitnog jezika svaki apstraktni filozofski izraz koji po Polifilu i nije ništa drugo nego alegorija. Polifil povodom toga kaže sledeće: “Verujem da sam vam dovoljno dao na znanje, Ariste: svaki izraz apstraktnog pojma može biti samo alegorija: Neobičnim nekim udesom, ti metafizičari, koji su uvereni da su umakli iz sveta prividnog, primorani su da žive večito u alegoriji. Ti nužni pesnici oduzimaju boju antičkim bajkama, a sami su tek skupljači bajki. Oni stvaraju *belu mitologiju*.” (13)

Dakle, shodno Polifilu metafizika je samo još jedna bajka, ali i više od toga. Ona je bajka koja je zaboravila da je bajka, nalik Ničeovom izlaganju povesti metafizike kao priče o basni istinskog sveta, u kojoj je čovek jedna životinja koja predstavlja sebe kao biće koje tobože živi u pogledu na ono što je iznad života, kao da je obdareno nekakvim umom, kojeg zapravo nema, i koji je basna za koju je čovek zaboravio da je to. Sam Derida povodom Polifilovog određenja smisla filozofije kao “bele mitologije” kaže sledeće:

“Metafizika - bela mitologija koja skuplja i reflektuje kulturu Zapada: beli čovek uzima sopstvenu idnoevropsku mitologiju, svoj *logos*, to jest mythos vlastitog idioma, kao univerzalni obrazac za ono što on još sme da nazove razum... Bela mitologija - metafizika izbrisala je u sebi samoj bajkovitu pozornicu na kojoj je stvorena i koja ostaje pored toga delotvorna, posdsticajna, upisana, belim mastilom kao nevidljivi i prekriveni nacrt u palimpsestu.” (13-14)